

AIGUAFORTS

REVISTA D'ART
■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
: DIES :

10 CÈNTIMS

FRÍVOLA

Reflexions d'una "femme chic," davant la guerra europea:

—Diuen que a França moren tants d'homes... Oh! mentres no'ns matin els «modistos»!

SETEMBRE

UAN tot-hom es creia que tindriem un setembre, bell preparatori d'un octubre fred, cruïssim, ens ve la Naturalesa i ens transforma en un dir Jesús els nostres pressentiments.

Començarem un setembre, hem arribat al 20 de setembre i la calor que no poguerem trobar ni sentir i que tant desitjavem del més d'agost, ens ha arribat ara quan ens creïem passar el setembre com aquell qui diu: «com a càl sogre».

Per això, en vista de que la calor ens era arribada el mateix moment que tot-hom la creia fòra, els nostres clavaris de tots els carrers, els cafeters i els establiments de tota classe de refrescs han pensat seguir el temps en la seva contra-marxa i aixís hem vist que en tot aquest més de setembre les sardanes es toquen unes amb les altres, els balls fan lo mateix, les fonts són concorregudíssimes, a l'aigua picant estàn d'enhonabona i tot va bé, tot-hom viu amb alegria manifesta i en totes les cares de les nostres caríssimes i amabilíssimes hi trobareu aquell somriure, aquella satisfacció i alegria; sens que se noti en cap d'elles les tristes conseqüències de la desastrosa guerra europea.

I encara que això tingui aires de paradoxa, no és menys veritat que en aquest món lo millor és tirar-s'ho tot a l'esquena i *qui ha fet avui farà demà i ajudat que ajudat seràs*.

Por todo lo cual, perquè poseim aquesta tranquil·litat, no és estrany que la nostra Girona, que tenia fama, en mal hora donada, de ser la ciutat més negra del món, dongui molt que dir a tots els forasters i forasteres que la visiten que'ls sembla un somni aquest element de diversió que hi troben, aquest optimisme en nosaltres mateixos, aquesta manifestació de tranquil·litat...

Mentres esperem, doncs, aquell octubre i *meses adyacentes* amb grans nevades per a pòguer fer escursions a muntanya, resem una oració a la Natura per aquests vint dies de setembre que ens ha donat d'*estranquis* amb calor, sardanes, aigua fresca i bruses vaporoses...

I fins a un altre any.

DON JOSEP

ELS RETALLS DEL FRAC

RA aquest un jove, hereu de Girona i fill de bona casa; era un *enfant terrible*, però que encara que molt *tremendu*, no deixava de ser un bon xicot a carta cabal.

Tenia un company, l'amic fidelíssim, també de casa bona, que feia *pendant* amb ell ja en idees i costums, ja en la manera de divertir-se i en el mateix caràcter i igual *parné*.

El nostre hereu, com a fill de casa bona, tenia una obsessió en arribar a París.

París! N'havia oït a parlar tant, ell, de París; li n'havia explicat tantes i tan grosses de París; havia escoltat tantes vegades les seves belleses: *Bois de Boulogne*, els grans *boulevards*, *Montmartre*, el *Seine*, els grans magatzems de modes on es vestien les *cocottes*; havia frisat tant per pòguer admirar aquell *Moulin Rouge*, aquell *Parisiàna* i sobre tot aquell *Folies Bergères*; havia oït a parlar tant de les *soirées* que's celebraven en el gran palau de l'*Opera*! Ell havia quedat embadalit després de tot-hom parlar de París, la *Ville Lumière*, i ja vos he dit que la seva obsessió no era altra que aquesta: PARIS. Totes les seves coses, tots els seus treballs d'un temps, eren encaminats a anar a veure aquell món, nou per ell, i que segurament hi estaria com el peix a l'aigua.

* * *

I no anà malament. Al poc temps els dos companys encarregaren bitllets de primera classe a una agència i tal dia marxaren a Barcelona per a agafar el tren, aquell tren pompós que'ls portaria al cervell d'Europa. Per fi deixaren enrera aquella terra prosàica i monòtona: eren a França; respiraven.

M'havia descuidat de dir que l'amic del nostre hereu sabia a la perfecció el francès i que ell, pobret!, no'l sabia; mes tres mesos avants va fer-ne pràctica i tot el sant dia'l passava xamporrejant el *vous* i *madame* i *jolie* i *épatant*.

Durant el viatge, ell, satisfet i orgullós d'estar en terra francesa, va volguer provar de parlar i digué a una senyoreta rossa:

«*Vous êtes très gentile madame et vous avez uns cheveux rouge bien jolies!*»

Volia dir rossos i va dir vermells. Res, un *lapsus*.

El cotxe trontollà de la gran riallada dels presents. Estava provat que no servia per a parlar francès.

* * *

Arribaren a París; no volem dir res de lo que passà i de que dormia en una *chambre* que per tot llum hi tenien un *acetileno* (havia d'estalviar el nostre hereu i no era pas qüestió d'anar als grans *boulevards* i a primer pis), però ell disfrutava.

Al vespre passava comptes i sempre trobava que's gastaven massa diners.

Per fi, pensà que hauria de comprar-se un frac, que

aixís quan el lluiria per les processons, podria acreditar que havia estat a París i que portar un frac fet a París i a mida, res de magatzem, no pot tot-hom ni qui vol.

Anà a casa un sastre que li semblà era d'upa perquè en el rètol hi havia un nom que ell no entenia, *Tailor*, i que per més que buscà en el diccionari no trobà. És clar, si era un nom anglès!

Dos dies avants de marxar li portaren el frac; se'l va provar i tot li anà rebé. El nostre hereu, satisfet, donà propina (dos ralets en plata) al *groom* i aquest marxà amb mala cara.

Després, tot d'una, el seu amic vegé que buscava de l'una butxaca a l'altra, cosa que li estranyà; com sigüés que insistia, l'amic fidelíssim no va poguer estar-se de preguntar:

—Què busques?

—Ca!—respongué contrariat.—Que'l sastre s'ha descuidat de posar-m'hi els retalls i la mare cridarà!

Aquell bon xicot i *tremendu* a la vegada, pensà que'l frac s'hauria d'apedaçar i anà encara a buscar els retalls a casa el sastre de la gran Ciutat de París.

UN QUE HI ERA

Coses d'ara

Noies que us voleu casar
viudetes que teniu ganes
que us treguin la soletat
a quines esteu condemnades:
no mireu pas cap mesal
ni tampoc cap setmanari
no llegiu ni un sol nocturn
però molt menys cap diari,
puig les noves de la guerra
que omplenen totes ses planes
en són tan esgarrifoses
tan tètriques i macabres
que sols de posar-hi'ls ulls
vos vindria algun desvari,
se vos partiria'l cor
i pot-ser... a l'altre barri.
No creieu lo que vos diguin
dels joves que perd la França
els de l'Austria i l'Anglaterra
la Rússia i l'Alemanya
doncs encar que siguin forces
els homes que avui es maten,
es conta cada garrofa
que tremola tot el mapa.
Creieu tan sols a AIGUA-FORTS
que us dirà la veritat clara,

la situació dels uns
i l'estat que's troven d'altres.

.....

Per ara no hi hà perill
de que'ls joves d'aquí a Espanya
hagin d'agafar el fusell
per repartir-ne castanyes;
lo que vol dir que és segur
que no tindran ni una baixa
les noies per conquerir
i les viudes ja torrades.
Lo que sí pot dar-se'l cas
(per cer ben trist, si arribava)
que'n vingués alguna belga
o bé alguna serviana
a cercar nostre jovent
per endur-se'l a sa patria,
oferint-li grans tresors
i un amor de benhaurança,
que és lo que deia un amic
fa pocs dies, a la Rambla:
—Veus totes aquestes ninfes?
doncs el seu paper ja baixa,
al revés del nostre que,
ja està al cent per cent d'alçada.
Al millor dia veuràs
d'un automòvil baixar-ne
a una Venus, qui'ns dirà:
“vols casar-te i venir a casa?
no't faltaràn bons bocins
i diners tants com demanis,
viatgeràs ben sovint
i faràs tot lo que't plasqui.
De l'amor, no'n parlem pas,
tot per tu i gens pels altres,
t'estimaré fins que sigui
de tot-hom, ben envejable.
No't poso cap condició
que siga, per tu, una carga;
seràs lliure i més feliç
que no has sigut fins ara.”—
No sé si tindrà raó
l'amic que aixís ne parlava,
jo crec que algún que altra cas
també podria donar-se;
mes, si'ls raptés fossin tants
que veiessiu obligades
a sols estimar a Déu
dintre una celda tencades,
no temau, que tots nosaltres
hem tingut una pensada
per esquivà a les foranes
i deixar-vos contentades.
Els hi diem, d'aquí estan
(va de broma, una vegada)
que som igual que'l pecat
i que tots portem aubarda,
que no tenim cap sentit,

que lo que'ns sobra és barra
i a les que venen de fóra
les paguem sols amb la cara.
I si d'acàs n'hi hà alguna
que nos don per enterada
contrarrestarem l'efecte
fent alguna etzegallada.
Disoldrem totes les penyes
que no's parli de casar-se
i als del club dels solterons
els hi farem pendre estada.
Farem pintar-ne l'amor
dels dotze fins als seixanta
i fins farem comprometre
als infants que tot just nasquen.
I per fi si no n'hi hà prou,
la Redacció tota en massa
junt amb el seu Director
que's l'home de més catxaça
ens farem llegir l'Epístola
de Sant a Pau a tota marxa
quedant aixis arreglat
l'assumpte que'ns aclapara.

E.

DIBUIX PER FERRÁN COLL

POTINS

QUEST és un *tremendu*; el nostre *tremendu* (diem *nostre* perquè tot Girona ho és *nostre*) és un bon amic

qui llueix *uniforme* i se passeja pel nostre *boulevard* amb aires de conqueridor.

En aquesta terra de les exclusives i dels monopolis, ell ha monopolitzat la companyia de les forasteres qui venen a Girona. Forastera que arriba, és a n'ell a qui primer coneix i amb qui primer parla.

Nosaltres proposarem a la Societat d'Atracció de Forasters, que li concedeixi la plaça de *cicerone*.

Com que les veu aixís que baixen del tren i fins potser les hi recull el bitllet!

Es d'una gentil barcelonina —esbelta i ben plantada —de qui volem parlar, per a endreçar-li el nostre sincer salut, de joves entusiastes de la bellesa. I a fe que l'anyoravem an aquesta gentil Conxita; cada any, venia a l'istiu i enguany la trobavem a mancar; però, ella enamorada de la nostra ciutat, ha vingut, i ara, cada dia passem expressament pel carrer de l'Argenteria i allí, en la penombra discreta d'una humil botiga mai il·luminada, la veiem darrera els vidres i aquells ulls hermosos fosforejen en l'obscuritat i vessen llum i dolçor...

Tota endolada, és ben gracil; cada vegada que la veiem, pensem en les aurenets que anuncien el bon

temps i venen cada any una temporada i quan marxen deixen bell record...

No sabem per quina raó d'estètica, el negre, el signe de dol, escau tan bellament a les cares femenines, fent que la seva formosor natural creixi en proporcions gegantesques i si ja normalment està acariciada per dolces i suaus línies, amb el negre resulta més que esplèndid, més que diví, més que perfecte.

Diem aquests *considerandos*, perquè la coneixiem de quan els llampants colors de la seva indumentaria ferien la nostra vista, de quan el seu atractiu s'havia fet amo i senyor del cor d'un poeta.

Ara l'hem vista endolada, amb capell negre, trajo negre i algunes voltes brusa morada i si allavors era prenda estimada de nostre simpatia i l'adoravem com a una Deua, ara amb el color negre del trajo, amb la seva tímidesa—de fort contrast amb la reial manera d'ésser d'ella—la venerem com a imatge santa i redemptora.

Aquells ulls grossíssims miren d'altra manera que avants car si allavors vos miraven fit a fit, ara s'escorren ingenuament com impregnats de sentiment i vos demanen repòs...

Donem-li una benvinguda a la Santa i diguem-li que és flor ufana, que per ella els colors són lo de menys i que nosaltres restem com sempre, admiradors sincers i entusiastes.

—Aquest rellotge s'avença molt.
Si li hauré donat massa corda!

QUAN aquelles dues nenes castellanques de l'Hotel del Comerç sortien al balcó, estranyaven que en aquell carrer tan estret, hi passés tanta concurrència. Els veïns des de fa un més també noten que'l trànzit ha augmentat.

Nosaltres sabem la clau del geroglífic. Hi hà molta més animació perquè'l jovent corre amunt i avall esperant veure que surtin aquells estels que *no son ojos; son dos pares de candelabros con bombillas de treinta y dos bujías.*

No direm el nom, ni el carrer, ni on viu, ni si és rossa o blanca o bruna, perquè si se'n enteressin els dos *novios* (dos, si senyors) anirien de dret al *campo* i no volem que ningú es mati. Però el cas és cert i dona lloc a molts comentaris.

Ella, abusant del seu *pamet*, no'n té prou d'un cor enamorat i segura de si mateixa, es permet el luxe de tenir-ne dos.

No fa dies la veurem amb el primer, a les dotze to-cades, que caminaven junts tot acaramelats. I al vespre, quina sorpresa no tinguérem al veure-la amb un altre *joventito*.

Sabem de segur que cap dels dos sab res, l'un de l'altre, per lo que estem intranquils per la sort de la nena aquella, per por de que una volta desfeta la troca, es quedi sense cap.

Això, si no és que'n tingui tres de repuesto, perquè és una *carona* que val la pena.

HEM rebut una amable lletra, en la qual ens pregunta una llegidora si publicariem un article alusiu a un jove de la casa, ja que ella està per demés enterada dels seus amors.

De primer, hem estranyat la pregunta, perquè en aquestes planes s'han publicat molts «potins» i articles deguts a mans femenines; però després hem cregut que la comunicanta volia saber-ho, siguent aixís que's tractava d'un company de Redacció.

Ja pot enviar, doncs, la seva correspondència, que serà publicada a l'igual que les altres que'ns han sigut remeses.

I serveixin aquestes ratlles com a contesta.

JOVE català, qui gasta *lentes*, encarregat d'una botiga de gran pervindre, situada en un dels carrers que han *progressat* més de Girona, desitja casar-se com Déu mana amb senyoreta de circumstancies.

Donarà raó l'administrador d'aquesta Revista.

Inútil presentar-se sense un bon pamet i un bon gènit.

DE tres lletres adreçades a la Redacció i a la inicial M, sols una ha vingut amb tots els requisits que demana l'*interfecta*.

Aquest és un jove elegantíssim que firma F... (cuidado ploma, no rellisquis) alt i fornit, amb bona musculatura, i que ens creiem serà del complert gust d'ella. Se li ha escrit particularment

Els altres dos s'han deixat l'enviar la seva fisonomia i inútil dir que queden fóra de concurs. Ara, lo que'ns interessa, és que tot s'arregli bé.

L'he vist passar, amb la gorra enfonzada fins al clatell, pel Pont de les Peixeteries. A l'ésser al mig del carrer que condueix de dret al Mercadal, ha dirigit la vista a la dreta vers un balcó de primer pis convertit en *pensil*, on les dalies blanques i vermelles, a l'igual que dos aucellets presoners en unes gavies, són cuidats amorosament per dolces mans. El balcó, estava mig obert, oïnt-se vagament una alegroia rialla argentina.

Ell, s'ha aturat per a escoltar-la (pobre enamorat!), i aquella rialla ingrata s'és tornada mofeta, i el balcó s'ha tancat estrepitosament. Ell s'ha enfonzat més la gorra perquè la rojor de les seves galtes no fos endevinada... i ha continuat sa via!

I què ingrata!

LES nostres modistetes, les més alegres, xamoses i rialleres modistetes de tota la capa terrestre, estan aquests dies mig esma-perdudes; van d'aquí a allà, sens un camí concret a seguir; corren les llibreríes totes i de totes veureu en surten contrariades.

—Però, què tenen, què busquen, com és aquest es-

trany estat nirviós de les mai prou alabades modistes de Girona?—va preguntar-me un amic.

—Indagarem, estudiarem, interviuarem—vaig contestar-li;—perquè ja sabs que quan dic una cosa, és que avants ja l'he mirada, pesada, remanada i ben estudiada.

Aquelles paraules de l'amic, m'intrigaren i vaig posar desseguida mans a l'obra.

Vaig anar a totes les llibreríes i vaig preguntar a totes que era lo que anaven a buscar aquelles nenes que sortien sense res; ni cap diari, ni cap revista, etc.

Tant a càn Dalmáu, com a càn Franquet, com a càn Geli, em digueren que lo que les modistes buscaven i no trobaven, eren els figurins de moda.

Aquest any les modistes no saben on són, hi hà la temporada adelantada i no bé cap figurí, a no ser *El Hogar y la Moda*; però, elles no volen aquest, perquè és massa ordinari; els agraden francesos, perquè són de París, i a París ja se sab que són els qui en saben a la perfecció.

Quedem, doncs, que les modes, aquest any, aniràn als ulls de la cara; que tant *donya Victoria*, com *donya Carmeta*, com *Mi Academia*, com la senyoreta Carme Pericot, com tots els tallers, estàn treballant i rumiant per a que les elegants no trobin a mancar les robes ben *girbades* de les cases *Paquin, Lewis, Richard...*

Vet-aquí, amic que'm demanaves el per què les modistes estaven tristoies, les causes, i si afegeixes que a càn Bonet, i a càn Teixidor, i a càn Massot, i a càn Perich, i a càn Maresma, i a càn Consuelo, no han rebut els genres d'adorno que esperaven de l'estranger, compta si no és prou per fer posar tristes les cares de les modistes.

Però, no val a apurar-se Ja li vaig dir al meu amic, el per què la moda no quedaria enrera: que tot aniria bé i que les alegants anirien més alegants que mai, amb tot i *las tristes, etc., etc.*

AIGUA-FORTS --- DIARI

DIÀ 13.—Dia de festa. Veiem a una parella que passejen agafats de les mans. Les mirades d'un jove fabricant de savó són molt insistents sobre la Paquita, la gran, de les dues germanes del carrer del Carme. En Corominas porta la capçalera coberta; pensem que l'Adelita li ha demanat.

Dia 14.—Sant Corneli. Salut. Veiem a la cosineta de la Puig; vesteix de negre. Arriba de Chambery na Quimeta Ripoll. Sentadeta a la Rambla hi hà molt trista, la presonera d'amor; ell ha marxat. La Gracieta i la Lola de la Font del Rei, serveixen amb la seva característica amabilitat.

Dia 15.—Ens deixa la magestuosa arcaldesa. En Miquel de Palol s'ha fet treure'l bigoti. Torna'l *bizarro* de la presonera d'amor.

Dia 16.—Per no perdre la costum, sardanes a la

plaça del Vi. Un *hulano* i un *argelia* es reparteixen bollets en plena Rambla; res, l'influencia de la guerra. Per manca de.. número, no's reuneix l'Ajuntament; era de suposar. Torna del Vichy Català el nostre caricaturista *Lot*; no té reuma ni cosa que s'hi assembli.

Dia 17.—El senyor Furest regala un *calorífero* a una oficina de Justicia; i a nosaltres? Comencen a venir les *veraneantes*. A càn Vila toquen sardanes.

Dia 18.—El municipi ha acordat que poden matar-se, en el matadero, *berracos* i *berracas*. La Rambla continua intranzitable.

Dia 19.—Avui, com cada dia de la setmana, ha canviat de trajo la filla d'una de les primeres autoritats. Saludem al primer *pardessus*. Les parades de castanyes ens diuen el canvi d'estació. Aquest any aniràn barates. El carrer de la Cort-Reial celebra la festa.

Dia 20.—La missa de dotze es veu concorreguïssima. Perquè's vegi que a Girona no podem partir, es ballen sardanes a la Plaça de l'Oli, Plaça del Vi, Rambla Pi Margall, el cine està ple i el ball del Teatre de *primo cartel lo* Visca l'alegria!

Dia 21.—A la Cort-Reial toquen sardanes; hi han dugues orquestres. Aquella colossal Carmen ha ferit el cor d'un jove carrilair. A la *Canastilla de Oro* hi hà una forastera que val un *Perú* i que dança maravellosament

Dia 22.—Les Rius i Carreres són aquí. Com els ha provat? Tornarem a gaudir d'aquelles *plcaras* mirades, veritat? La *Lola* va a Calella a festa major.

Dia 23.—Tampoc el nostre Ajuntament té pressa en despatxar els assumptes; es reunirà divendres. En Capella, en Novo i en Bassó es preparen per la temporada de fires. Es veuen molts abrìgs; què farem pel Janer?

Dia 24.—Santa Mercè. La jovial Mercedes va a festa a Santa Coloma; que ens porti teules! Tota la *crème* gironina es dona *rendez vous* a la plaça del Vi. Vegerem ballar la dança catalana, molt ben saltironada, a l'aristocràtica *Carolinita*. Les sardanes, si bé no eren llargues, no deixaven de ser fresques. I aixís s'ha acabat la nostra tasca; salut i fins d'aquí quinze dies.

OLA

AIGUA-FORTS

LA nota política gironina, és una verdadera *hecatombe* per a tots els partits no menys polítics. Sembla com que a Girona tot estigui ja arreglat; sembla que tot hom tingui ja prou arrelades les idees; sembla que la cultura política ja estigui completament resolta.

Perquè d'altra manera no s'explica que en el Centre d'Unió Republicana no facin res, ni organitzin cap acte, ni cap conferencia, ni tan sols es cuiden de les llistes electorals. Ah! no hi havíem caigut. Es que

esperen al diputat, que ja vindrà quan en ell *le dé la real gana*.

Els mauristes, que tanta propaganda havien de fer, que havien de convidar al seu *Jefe* per fer una fontada al Pasteral, que tot havien de ser conferències i actes de gran ressonància, es troben ara que ni tan sols poden publicar la *Patria*, esperant segurament fer un altre número antimancmunero; però veieu lo que són les coses: en Tuyet diu que no vol escriure més perquè és picar ferro fret. I tant que reiem!

Del Centre Catalanista ja no'n queda ni la *penya* de la Joventut Nacionalista. I doncs d'aquella organització igual a la de la Lliga? Cal ara no hi han pas eleccions. Es volia publicar un periòdic, però ho deixen per ocasió més oportuna; per alguna cosa són de l'escola dels oportunistes. I no volien fer una gran Diada Regionalista? Per ara lo més calent és a l'aiguera.

Dels Nacionalistes? D'aquests sí, que ni local tenen.

Dels Lliberals? Són pocs, però ben avinguts. Aquest no més es remenen en temps d'eleccions municipals.

I dels carlins? Què s'han fet aquelles representacions teatrals, aquelles sardanes al Centre Moral? I totes aquelles conferències i tot aquell bé de Déu de jovent? Què fan, on són?

Perquè, senyors, no donen ni senyals de vida!

Pot ser ara que entrem a l'hivern i tot-hom s'ha de recollir al café, en vindran les Juntes, de les Juntes les Comissions i de les Comissions un espatec d'actes culturals, de conferències polítiques, de vetllades de *recreio*, que semblarà un volà; perquè, mireu que és aburrit això de no poguer parlar de política, de campanyes fortes, de meetings...

Si no és que ho suprimeixin tot en *virtud de las circunstancias actuales*.

SENYOR Alcalde, senyor Governador! No fóra possible evitar radicalment aquesta mostra de caràcter incivil que cada dia veiem pels carrers de Girona?

No fóra possible de que'l respecte ciutadà fos sagrat i que alguns despreocupats paguessin ben car l'escàndol diari que tenim la pena de contar, siguent el causant d'ell la poca cultura de certes persones?

Es tracta de que cada dia i a cada hora el tipo popular *En Pepet Gitano* és molestat, befat, escarnit, d'una manera escandalosa, arribant fins a dir-li coses que cuauen de ple a escàndol públic!

Ho demanem pel bon nom de la ciutat, pel bon nom dels gironins i pel bon nom de la cultural

Serem atesos?

Ja compost aquest «aigua-fort», ens enterem que'l senyor Masó se n'ha fet eco a l'Ajuntament. De totes maneres no l'hem volgut retirar. Molt bé, senyor Masó.

ARA que tornarem a fer vida reposada; que tot-hom serà a la seva llar; que les nostres joves tornaran als tallers; que les modes d'hivern ens preocuparan i discutirem, provarem de continuar la nostra informació sobre'ls *tallers de modistes* i un company s'ha imposat el fer també un estudi dels *tallers de planxadores*.

Demaneu a les principals, a les *amas*, que no siguin tan esquerpes com altres voltes, perquè se'ns faria impossible portar a cap la nostra informació.

Quedem, doncs, que si no en el número vinent, a l'altre, recomençarem la feina.

EL ciutadà que vulgui passar un ratet amb tota comoditat i barato, li receptem que cada divendres (ja que sempre són de segona convocatori) vagi a la sessió del nostre tranquil municipi. Li assegurarem una estona agradable, alegre i divertida. Seràn tantes les coses grosses que oirà, seràn tantes les barbaritats que haurà d'escopsar, que li demanem s'emporti un mocador per tapar-se la boca; d'altra manera no seria res estrany esclafés en una gran rialla i el desallotjessin del local.

I, ciutadà, si tens una hora disponible, creu-me, ves-hi.

L'Ajuntament ha posat en mans de la comissió respectiva, una moció en la qual es demana que miri la manera i el lloc de poguer colocar quatre urinadors, nous de trinca.

Mentres tant, es va acordar netejar cada dia l'únic que tenim; no podria fer-se igual amb les clavagüeres?

EL partidisme a favor dels alemanys o les nacions aliades ha arribat entre nosaltres (com per tot) a un extrem tal d'apassionament, que, verament, resulta exagerat. Es la discussió obligada a tot arreu on s'hi trobin més d'un que llegeixin diaris.

Fins un amic nostre—un inofensiu amic nostre qui s'entusiasma amb la música de Wagner—que és partidari dels francesos perquè'ls tenim més a la vora, discutia l'altre dia amb un seu parroquià mentres el *servia*: el parroquià exposava les seves raons a favor dels alemanys; nostre amic, darrera d'ell i amb les cames arquejades—la postura característica de la seva feina—defensava als francesos. La discussió prenia cos i nostre amic, excessivament nirviós, s'exaltava...

De sobte, el parroquià se gira i crida enfurismat: —Què's pensa que són cordes de violí els meus cabells?

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
Electricitat

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en
Victor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Confiteria
NEGREEl rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Francisco
MassotMERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull
—SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11